
Rába György

A TITOKZATOS

Minden hajlatod illatos
föltárni vonzó dombvidék
belém fájdulsz titokzatos
s amíg élek fogsz fájni még
mert enyém sohasem leszel
húsz harminc évnyi szakadék
választ el fűszeredtől
és ahogy lábam menetel
mind messzebb ez a földi ég

A HÚTLEN TÁNCOK

Szerettem én a hölgyeket
és szerettem a völgyeket
és rajtuk még a dombokat
ha bontották a gombokat
leginkább mégis csak özön
villanást párát szemükön
ha elmerengtek ha nevettek
fittyet hányva a szürkületnek
önfeledt mosolyuk ígért szent
elkárhozást farsangi édent
derút mímelve én magamban
egy rebbenésnyit sem mulattam
mert nagyanyám sokágu ráncát
láttam régen elhagyta táncát

A NŐK MEGKÖVETÉSE

Kik velem együtt lábaltatok át
 a terep komisz suvadásain
 húgaim és néha nővéreim
 megkövetlek ti mégsem egy család
 ha épp nektek nem zengtem karmazsin
 ajakkal a vágy férfihimnusát
 s ha mit boldog test másik testnek ad
 kiktől elvontam s emlékbeli kín
 maradt utánam csak pusztá jelül
 ti is én is cirpelünk egyedül
 egy szál tücsök állatkereskedésben
 a sok kanári papagáj között
 és szemünkbe máig se ütközött
 a sors kulcsa nem tudjuk ti se én sem

Kerényi Ferenc

EGY MAGÁNGYŰJTEMÉNY KINCSEIBŐL

Kiss Ferenc nevét elsősorban József Attila-kéziratgyűjteménye révén ismerhették meg a hazai filológusok. Azóta sokan és sokszor tapasztalhattuk nyitottságát és segítőkészségét: gondoljunk például Petőfi Sándor *IBOLYÁK* című, 1996-ban felbukkant és még abban az esztendőben hasonmásban megjelent versesfüzetére! Noha érdeklődési területe elsősorban a XX. századelő magyar avantgárdja, gyűjteménye más művelődéstörténeti korszakokból is fontos és érdekes dokumentumokat őriz.

Mostani válogatásunk a XIX. század első feléből tartalmaz tíz, kommentált szöveget: író, színész, szobrász tollából. Közlésünk betűhív; így további, akár tudományos elemzésre is alkalmas. A rövidítések feloldását és az olvasást könnyítő központosítás kiégyesítését szögletes zárójelben hozzuk.

1. Kazinczy Ferenc levele Péchy Imréhez (Széphalom, 1809. október 16.)

Irodalmunk legnagyobb levelezője egy-egy élményről, új múrőről vagy – mint esetünkben is – öröndetes családi eseményről levelek sorát írta meg néhány nap leforgása alatt. Így volt ez Iphigenia nevű leánya (1805. augusztus 6.) és a másodszülető, az itt is emlegetett Eugenia („*a kis Genie*”) 1807. december 4-i világra jöttkor is. Két leánya után Kazinczy – ekkor már ötvenéves! – igen szeretett volna fiút. Talán ezzel is összefüggött, hogy újabb leánya, az 1809. október 15-én, Szent Terézia napján született